

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-357)

Dec (1) / 2021

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்திரம்	3
2. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்	5
3. தத்வ த்ரயம்.....	6
4. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	12
5. ஸ்தோத்ர ரத்னம் (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....	22

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 177)

61. ஏவம் த்யாத்வா புந: த்யாயேத் சதுர்பாஹும் ஸுதர்சநம்

அந்யதா நைவ சாந்தி: ஸ்யாத் அஸ்தி தேஜஸ்ததா ஹரே:

பொருள் – மேலே கூறப்பட்டபடியாக ஸுதர்சநத்தை த்யானம் செய்த பின்னர், மீண்டும் ஒருமுறை, ஸுதர்சநம் நான்கு திருக்கரங்கள் கொண்டதாக த்யானிக்கவேண்டும். இவ்விதம் செய்யவில்லை என்றால், ஸ்ரீஹரியின் சக்தி காரணமாக, மீண்டும் அமைதி ஏற்படாது.

62. கோர சாந்த விபேதேந பௌருஷம் த்யாநம் ஈரிதம்

இதி தே ஸுரசார்தூல த்யாநம் அந்யச்ச மே ச்ருணு

பொருள் – இப்படியாக உனக்கு, கோரம் மற்றும் சாந்தம் என்பதான இரு நிலைகளில் உள்ள புருஷ த்யானத்தைக் கூறினேன். இனி மற்ற த்யானம் குறித்துக் கூறக் கேட்பாயாக.

63. ப்ரகாரா: பௌருஷா யே யே த்யாநே அஸ்மிந் பரிவர்ணிதா:

தாந் ஸர்வாந் மந்மயாநேவ ஸம்ஸ்மரேத் சீக்ரஸித்தயே

பொருள் – என்னுடன் ஸம்பந்தம் கொண்டதாக உள்ள பல்வேறு புருஷ நிலைகள் குறித்து, எப்போதும் த்யானித்தபடி இருக்கவேண்டும். இவை விரைவாக பலன் அளிக்கவல்லவை ஆகும்.

64. அத்யந்த அபூதமிதம் சக்ர ரஹஸ்யம் தே ப்ரகீர்த்திதம்

பூயோ ரஹஸ்யம் அந்யச்ச ச்ருணு மே ஸுரபுங்கவ

பொருள் – இந்த்ரனே! இதுவரை மிகவும் உயர்ந்த ரஹஸ்ய பரம்பரை குறித்து நான் உனக்கு விவரித்தேன். அடுத்து மேலும் ஒரு ரஹஸ்ய பரம்பரை குறித்து நான் உனக்குக் கூறக் கேட்பாயாக.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்

(பகுதி - 44)

68. ஸுகதுக்க வாஹிநீநாம் வ்யத்யய விநிமய நிவர்த்தநாந்ஹே
நியத க்ரமே ப்ரவாஹே நிபதிதம் உத்ஸஹிப்ய மோததே தேவ:

பொருள் - (விவேகன் கூறுதல்) இன்பதுன்பங்கள் என்பவை வெள்ளம் போன்று வருகின்றன. இதில் ஜீவாத்மா விழுகிறான். இவற்றின் போக்கானது முன்பே தீர்மானிக்கப்பட்டவை ஆகும். இவற்றை நிறுத்துவதோ, மாற்றுவதோ இயலாது. ஆனால் இவ்விதம் விழுந்தவனை, தகுந்த நேரத்தில் பகவான் மேலே உயர்த்தி, மகிழும்படிச் செய்கிறான்.

[ஸுமதி] எல்லையற்ற காலமாக இந்த ஜீவாத்மாவால் மோக்ஷம் அடையப்படவில்லை. எதிர்காலம் என்பதும் எல்லையற்றதாக உள்ளது. இவ்விதம் உள்ளபோது, எவ்விதம் யாரால் மோக்ஷம் பெறுவான் என்பதை எண்ணும்போது எனது இதயம் துடிக்கிறது.

[அரசன்] தேவி! விவேகனின் பத்னியே! தகுந்த ப்ராமணங்களையும் ந்யாயங்களையும் அறியாதவள் போன்று நீ கேட்கிறாயே!

தூப்புல்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

தத்வ த்ரயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி – 55)

122. போக்யங்களாகிறன விஷயங்கள்; போகோபகரணங்களாகிறன சக்ஷுராதி கரணங்கள்; போகஸ்த்தாநங்களாகிறன சதுர்தச புவநமும் ஸமஸ்ததேஹமும்.

அவதாரிகை - அந்த விபூதியில் போக்யங்களாவன அப்ராக்ருதமான சப்தாதிகள்; போகோபகரணங்களாவன திவ்யமால்யாதிகளும் சதச்சாமராதிகளும், கரணங்கள்தானும்; போகஸ்த்தானங்களாவன அப்ராக்ருத ரத்நமயமான மண்டபமென்ன, மாளிகையென்ன இத்யாதிகளும், பஞ்சோபநிஷந்மயமான திவ்யவிக்ரஹங்களும். இப்படி நித்யவிபூதி ப்ரக்ரியையும் இவ்விடத்திலே அருளிச்செய்ய வேண்டியிருக்க ஸங்கோசித்து லீலாவிபூதி ப்ரக்ரியா மாத்ரத்தை அருளிச்செய்கிறார் (போக்யங்களாகிறன) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – அந்தப் பரமபதத்தில் உள்ள இன்பங்கள் என்பவை இந்த உலகை காண இயலாத ஒலி போன்றவை; இன்பத்தை அனுபவிக்கப் பயன்படும் கருவிகள் என்பவை திவ்யமான மாலைகள், குடை, சாமரங்கள், இவற்றை உபயோகப்படுத்தவல்ல உறுப்புகள் போன்றவை; இன்பங்களை அனுபவிக்கத்தக்க இடங்கள் என்பவை இந்த உலகில் காண இயலாத இரத்தினங்கள் பதிக்கப்பட்ட மண்டபங்கள் மாளிகைகள், “பரமேஷ்டி, புமாந், விச்வம், நிவ்ருத்தி மற்றும் ஸர்வம்” என்பதான ஐந்து அம்சங்கள் சேர்ந்த திவ்ய விக்ரஹங்கள் போன்றவை ஆகும். இப்படியாக நித்யவிபூதியின் செயல்களையும் இந்த இடத்தில் அருளிச்செய்யவேண்டியதாக உள்ளபோது, அவற்றைச் சுருக்கி, லீலா விபூதியில் செய்யப்படும் செயல்கள் குறித்து மட்டுமே அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - இதுதானே உபயவியூதிக்குமானாலோ? என்னில், போகோபகரணங்களில் ப்ரதாநங்கள் சொல்லாமையாலும், போகஸ்த்தாநங்களில் வைஷம்யத்தாலும் சேராது. இங்கு, சேதநர்க்கு போகமாவது ஸுகதுக்கரூபமான அநுபவ ஜ்ஞாநம். அந்த ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயமாகையாலே சப்தாதி விஷயங்கள் போக்யங்கள். அந்த ஜ்ஞாநத்துக்கு உபகரணங்களாகையாலே இந்திரியங்கள் போகோபகரணங்கள். யாதொரு அதிகரணத்திலே நிற்கிற சேதநனுக்கு அந்த ஜ்ஞாநம் பிறக்கிறது, அது போகஸ்த்தாந சப்தத்துக்கு அர்த்தமாகையாலே, போகஸ்த்தாநங்களென்று லோகங்களையும் தேஹங்களையும் சொல்லுகிறது. லோகவிபாகம் கீழே சொல்லப்பட்டது. ஸமஸ்த தேஹங்களாவன ஸுர நர திர்யக் ஸ்த்தாவராத்தமகமான சரீரங்கள். ஈச்வரனுக்கு இந்த விபூதியிலுண்டான போக்ய போகோபகரணாதிகளையும், அவதார கந்தமான ஈரீரார்ணவ சயநத்திலும் அவதார விசேஷங்களிலும், அர்ச்சாவதாரங்களிலுமுண்டான விநியோக விசேஷங்களாலே கண்டு கொள்வது.

விளக்கம் - இந்த ஐந்தும், இரண்டு விபூதிகளுக்கும் உள்ளது என்று கூறலாம் அல்லவா என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். இன்பத்தை அனுபவிக்கும் கருவிகளில் முதன்மையானவற்றைக் கூறாமல் இருந்ததாலும், இன்பத்தை அனுபவிக்கும் இடங்களில் உள்ள ஏற்றத்தாழ்வின் காரணத்தாலும், இவை அனைத்தும், இரண்டு விபூதிகளுக்கும் சேராது. இந்த உலகில் உள்ளபோது சேதநர்களுக்கு இன்பம் என்பது, இன்பதுன்பங்கள் வடிவில் உள்ள அனுபவ ஞானம் ஆகும். அத்தகைய ஞானத்திற்கு விஷயமாக உள்ளதால், சப்தம் போன்றவை அந்த இன்பங்கள் ஆகும். அந்த ஞானத்திற்கு உதவியாக இந்திரியங்கள் உள்ளதால், அவை அனைத்தும் இன்பத்தை அனுபவிக்க உதவும் கருவிகள் ஆகும். எந்த ஒரு இடத்தில் சேதநன் நிற்கும்போது, அத்தகைய ஞானம் ஏற்படுகிறதோ, அந்த இடமே இன்பத்தை அனுபவிக்கும் இடம் என்பதால், “இன்பத்தை அனுபவிக்கும் இடங்கள்” என லோகங்களும், சரீரங்களும் கூறப்பட்டன. லோகத்தில் உள்ள வேறுபாடுகள் முன்பே கூறப்பட்டன. “ஸமஸ்த தேஹம்” என்றால் தேவர்கள், மனிதர்கள், விலங்குகள் மற்றும் தாவரங்கள் என்பதான சரீரங்கள் ஆகும். ஈச்வரனுக்கு இந்த உலகில் ஏற்படும் இன்பங்கள் மற்றும் அவற்றை அனுபவிக்கும் கருவிகளை, “அவதாரங்கள் எடுப்பதற்குக்

காரணமாக உள்ள திருப்பாற்கடலில் சயனித்தல், அவதாரங்களில் உள்ள சிறப்புகள், அர்ச்சாவதாரத்தில் உள்ள ஸௌப்யம் போன்றவை” முதலானவற்றில் அறிக.

123. இதில், முற்பட்ட அசித்துக்குக் கீழெல்லையுண்டாய் சுற்றும் மேலுமெல்லை யின்றிக்கேயிருக்கும்; நடுவில் அசித்துக்குச் சுற்றுங் கீழுமெல்லையின்றிக்கே, மேலெல்லையுண்டாயிருக்கும்; காலம் எங்குமொக்கவுண்டாயிருக்கும்.

123. அநந்தரம், தரிவித அசித்தினுடையவும் பரிணாமங்களை அருளிச்செய்கிறார் (இதில் முற்பட்ட அசித்துக்கு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து, மூன்றுவிதமான அசித் வஸ்துக்களுடைய வளர்ச்சி மாற்றங்களை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - பூர்வ அசித்துக்குக் கீழெல்லையுண்டு என்கிறது, மிசர் ஸத்வாவதியாகையாலே. நடுவில் அசித்துக்கு மேலெல்லையுண்டென்கிறது, சுத்த ஸத்வாவதியாகையாலே. காலத்துக்கு அங்ஙனொரு அவச்சேதமில்லாமையாலே, எங்குமொக்கவுண்டாயிருக்கும் என்கிறது. இப்படி, ஸார்வத்ரிகமான காலந்தான், உபயவிபூதியிலும் நித்யமென்றிறே தமக்குத் திருவுள்ளம்.

விளக்கம் - (முன்பு கூறப்பட்டதான சுத்தஸத்வமானது, மிசர்ஸத்வத்தின் மேலே உள்ளதாகக் கொண்டு படிக்கவும்) மிசர்ஸத்வத்துக்கு மேல் எல்லை என்பது முடிவாக உள்ளதால், முதலில் கூறப்பட்டதான சுத்த ஸத்வத்திற்கு கீழ் எல்லை உண்டு என்றாகிறது. நடுவில் உள்ளதான மிசர்ஸத்வத்திற்கு மேல் எல்லை உண்டு என்றாகிறது; ஏனெனில், அதன் மேல் எல்லை என்பது சுத்தஸத்வத்தின் முடிவாக உள்ளதால் ஆகும். காலம் என்பதற்கு எவ்விதமான எல்லையும் இல்லை. ஆகவே அது எங்கும் ஒரே போன்று, எப்போதும் உள்ளது. இப்படியாக எங்கும் உள்ள காலமானது, இரண்டு விபூதிகளிலும் எப்போதும் இருக்கிறது என்பதே இவருடைய திருவுள்ளமாகும்.

124. காலந்தான் பரமபதத்தில் நித்யம், இங்கு அநித்யமென்றுஞ் சொல்லுவர்கள்.

அவதாரிகை - இங்ஙனன்றிக்கே, இதுக்கு விபூதி விபாகத்தையிட்டு ஒரு பேதம் சொல்லு வாருமுண்டு என்கிறார்.

விளக்கம் - இவ்விதம் காலமானது ஒரே போன்று உள்ளது என்பதை ஏற்காமல் ஒரு சிலர், காலத்திற்கு “இந்த உலகம், அந்த உலகம்” என்பதான பிரிவு உள்ளதாகக் கூறி, வேறுபாடு உரைப்பார்கள்.

வ்யாக்யானம் - இப்படிச் சொல்லுகைக்கடி பரமபதத்தில் இதுக்கு உத்பத்த்யாதிக ளுண்டாக சாஸ்த்ரங்கள் சொல்லாமையாலும், இந்த விபூதியிலே இதுக்கு உத்பத்த்யாதிகளைச் சொல்லுகையாலும். வ்யூஹ க்ருத்யங்களைச் சொல்லுமிடத்திலே கால ஸ்ருஷ்டியை அநிருத்த க்ருத்யமாகச் சொல்லாநின்றதிறே.

விளக்கம் - “காலமானது பரமபதத்தில் எப்போதும் உள்ளது, இந்த விபூதியில் அநித்யமானது” என்று சிலர் கூறுவர். இவ்விதம் கூறுவதற்கான அடிப்படை என்ன? பரமபதத்தில் இதற்கு உற்பத்தி உள்ளதாகக் சாஸ்த்ரங்கள் கூறுவதில்லை; இந்த லோகத்தில் இதற்கு உற்பத்தி உள்ளதாகக் சாஸ்த்ரங்கள் கூறுகின்றன. வ்யூஹங்களுடைய செயல்பாடுகள் குறித்து உரைக்கும் இடங்களில், காலத்தில் ஸ்ருஷ்டியை அநிருத்தனுடைய செயலாகக் கூறுவதாலும் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - ப்ரக்ருதியை ஸ்ருஷ்டிக்கையாவது, மஹதாதி ரூபேண பரிணமிப்பிக்கையானாப்போலே. காலத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கையாவது, நிமேஷகாஷ்டாதி ரூபேண பரிணமிப்பிக்கை. ஸதத பரிணாமிநியான ப்ரக்ருதிக்கு மஹதாதி ரூபமான ஸ்த்தூல பரிணாமம் போலேயிறே, ஸதத பரிணமியானவிதுக்கும் நிமேஷாதி ரூபேண பரிணாமம். அந்த மஹதாதியோபாதி நிமேஷாதியானவிதுவும் விநாசவத்தாகையாலே, இவ்வளவைக் கொண்டு, “காலம் இங்கு அநித்யமாயிருக்கும்” என்கிறது. பரமபதத்தில் ஈத்ருச பரிணாம விசேஷ ப்ரயுக்தோத்பத்த்யாதி வ்யவஹார ராஹித்யத்தாலே நித்யமாயிருக்கும் என்கிறது.

விளக்கம் – ப்ரக்ருதியைப் படைத்தல் என்பது, மஹத் முதலானவற்றை மாற்றம் அடையச்செய்தல் மூலம் ஆகும்; அதே போன்று காலத்தைப் படைத்தல் என்றால், நிமேஷம் மற்றும் காஷ்டை முதலானவையாக மாறும்படிச் செய்தல் ஆகும். எப்போதும் மாறுபாடு அடைந்தபடியாக உள்ள ப்ரக்ருதிக்கு, மஹத் போன்றவை ஸ்தூல பரிணாமங்களாக உள்ளது போன்று, எப்போதும் மாறியபடி உள்ள காலத்திற்கு, நிமேஷம் போன்றவை ஆகின்றன. மஹத் முதலான தத்வங்கள் போன்று, நிமேஷம் முதலானவையும் அழிவு முதலானவற்றைக் கொண்டுள்ளன. இப்படியாக உள்ள பலவற்றின் விளைவாக, காலமானது இங்கு அநித்யமாக உள்ளது என்றாகிறது. பரமபதத்தில் காலமானது, இப்படிப்பட்டதான மாற்றங்களின் சிறப்பாக உள்ள உற்பத்தி போன்ற ஏதும் இன்றி உள்ளதால், நித்யமாக உள்ளது என்றாகிறது.

வ்யாக்யானம் - இப்படி காலத்துக்கு பரிணாமங்கொள்ளாதே ஏகரூபத்வத்தைக் கொண்டு, இப்படியிருந்துள்ள காலந்தான் தன்னுடைய நிமேஷம், காஷ்டை, முஹூர்த்தம், அஹோராத்திரம் தொடக்கமாக, பரார்த்தமீறாகவுண்டான விசேஷ வ்யவஹாரத்துக்கு ஹேதுவான நிமேஷோந்மேஷங்கள், ஆதித்யகதி தொடக்கமான அவச்சேதங்களோடே ஸம்பந்தித்திருக்கும். ஆகையாலே சக்ஷணலவாதிபேத வ்யவஹாரமுண்டாகிறதென்று சொல்லுவதும் ஒரு பக்ஷமுண்டிதே. இதுவிதே தத்வத்ரய விவரணத்தில் ஆச்சான்பிள்ளை ப்ராதாந்யேந அருளிச்செய்தது. அந்த பக்ஷத்தில் உபய விபூதியிலும் காலஸ்வரூபம் ஏகரூபமாயிருக்குமாகையாலே, “பரமபதத்தில் நித்யம், இங்கு அநித்யம்” என்கிறவிது சொல்லப்போகாது. ஆகையால் இது பரிணாம பக்ஷத்தை அவலம்பித்துச் சிலர் சொன்னதென்று கொள்ளவேணும். நம்முடைய தர்சந ஸ்த்தாநங்களிலே இங்ஙனையும் சிலரருளிச் செய்கையாலே அத்தையும் தர்சிப்பித்தருளினாராயிற்று.

விளக்கம் - இப்படி காலத்திற்கு மாறுபாடு கொள்ளாமல், ஒரே போன்றுள்ள தன்மையைக் கொண்டு, இவ்விதமாக உள்ள காலமானது தனது நிமேஷம், காஷ்டை, முகூர்த்தம், அஹோராத்திரம் என்பது தொடக்கமாக பரார்த்தம் முடிய உள்ளதான சிறப்பான விவகாரங்களுக்குக் காரணமாக உள்ள நிமேஷங்கள், சூரியனின் பாதை போன்றுவற்றுடன் தொடர்பு கொண்டதாக உள்ளது. எனவே

“சிறிய காலம், பெரிய காலம்” என்பது போன்ற வேறுபாடுகள் உள்ளதாகச் சிலர் கூறுவர். இதனையே தத்வத்ரய விவரணத்தில் ஸ்வாமி ஆச்சார்பிள்ளை முதலில் அருளிச்செய்தார். அந்தக் கருத்தில், இரண்டு விபூதிகளிலும் காலமானது ஒரே போன்று காணப்படும் என்பதால், “பரமபதத்தில் நித்யம், இந்த உலகத்தில் அநித்யம்” என்று கூற இயலாமல் போகும். எனவே இந்த க்கருத்தானது, மாற்றம் அடையும் தன்மைகள் காரணமாக ஒரு சிலர் கூறியதாகக் கொள்ளவேண்டும். நம்முடைய தர்சனத்தில் உள்ளவர்களில் சிலர் இவ்விதம் கூறியதால், அதனையும் எடுத்துக் கொண்டு இங்கு உரைத்தார் என்று கருத்து.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி – 322)

திருவாய்மொழி நான்காம் பத்து பத்தாம் திருவாய்மொழி
ஒன்றுந்தேவும் ப்ரவேசம் (தொடர்ச்சி)

வ்யாக்யானம் (அவதாரிகை) - இனி, “அந்தப் பரமசேதன்தானாகிறான் ஆர்? அவன் ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்கள் இருக்கும்படி எங்ஙனே? அவன் சேஷ்டிதங்கள் இருக்கும்படி எங்ஙனே?” என்னில், அது ப்ரமாணங்கொண்டு அறியவேணும். அதில், ப்ரத்யக்ஷாத் ப்ரமாணங்கள் அதீந்த்ரியார்த்தத்தில் கோசரியாமையாலே. அவை ப்ரமாணமாக மாட்டாது; இனி, ஆகமாதிகள் ப்ரமாணமானாலோ? என்னில், அவற்றுக்குப் புருஷபுத்தி ப்ரபவமான விப்ரலம்பாதி தோஷம் உண்டாகையாலே அவையும் ப்ரமாணமாக மாட்டாது; இனி, சதுர்த்தச வித்யாஸ்த்தாந ப்ரதாநகமாக நித்யமாய் அபௌருஷேயமாகையாலே விப்ரலம்பாதி தோஷ ஸம்பாவநாரஹிதமாய ஸாத்த்விக புராணங்களாலே உபப்ரும்ஹிதமான வேதம் ப்ரமாணமாக வேணும். “ஸாத்த்விக புராணங்கள்” என்று விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தென்? என்னில், புராண கர்த்தாக்களெல்லாரும் ப்ரஹ்மாவின் பக்கலிலே சென்று இவ்விரண்டு காதைகளையும் கேட்டுப் போந்து தாந்தாம் புராணங்கள் பண்ணினார்கள்; அந்த ப்ரஹ்மாதானும், “யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம் யோவை வேதாம்ச்ச ப்ரஹ்ணோதி தஸ்மை” என்கிறபடியே, ஸர்வேச்வரனாலே ஸ்ருஷ்டனாய், அவனாலே லப்த ஜ்ஞாநனுமாயிருக்கச் செய்தேயும், “ப்ருஷ்ட: ப்ரோவாச பகவாந்ப்ஜயோநி: பிதாமஹ:” என்று கொண்டு ருஷிகளைக் குறித்து

உபதேசிக்கிற விடத்திலே, “நான் குணத்ரயவச்சயனாயிருப்பன்; தமோகுணம் உத்ரித்தமானபோதும், ரஜோகுணம் உத்ரித்தமானபோதும் சொன்னவற்றைப் போகட்டு, ஸத்த்வகுணம் உத்ரித்தமான ஸமயத்தில் சொன்னவற்றை ஸ்வீகரியுங்கோள்” என்றானிறே.

விளக்கம் - அடுத்து, இப்படிப்பட்ட உயர்ந்த சேதநன் என்பவன் யார்? அவனுடைய ஸ்வரூபம் மற்றும் இயல்புகள் என்ன? அவனுடைய செயல்பாடுகள் என்ன? இது போன்றவற்றுக்கான விடைகளை ப்ரமாணம் கொண்டு அறியவேண்டும். ப்ரமாணங்களில் ப்ரத்யசஷம் போன்றவை புலன்களால் அறிய இயலாத விஷயத்தில் அறிவதற்குப் பயன்படாது என்பதால், இந்தப் ப்ரமசேதந விஷயத்தில் அவை ப்ரமாணங்கள் ஆகாது. (அடுத்து, பாசுபதம் மற்றும் யோகம் என்பதான) ஆகமம் முதலானவை ப்ரமாணம் ஆகுமோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். அவை மனிதனால் செய்யப்பட்டவை என்பதால், வஞ்சகம் போன்ற தோஷங்கள் கொண்டதாக இருக்கும்; ஆகவே அவை ப்ரமாணங்கள் ஆகாது. அடுத்து “ரிக், யஜுர், ஸாமம் மற்றும் அதர்வணம் என்பதான நான்கு வேதங்கள்; சிசைஷ, வ்யாகரணம், கல்பம், நிருக்தம், ஜோதிஷம் மற்றும் சந்தோவித்தி என்பதான ஆறு அங்கங்கள்; ந்யாயம், மீமாம்ஸம், புராணம் மற்றும் தர்மசாஸ்த்ரம் என்பதான நான்கு உப அங்கங்கள்” என்னும் பதினான்கு விதமான வித்யைகளில் முதன்மையானதும், எப்போதும் உள்ளதும், மனிதர்களால் செய்யப்படாத காரணத்தால் வஞ்சகம் போன்ற தோஷங்கள் இல்லாததும், ஸாத்விக புராணங்களால் விளக்கப்படுவதும் ஆகிய வேதங்களே ப்ரமாணங்கள் ஆகும். “ஸாத்விக புராணம்” என்று ஏன் சிறப்பித்துக் கூறவேண்டும்? புராணங்களை இயற்றிய பலரும் நான்முகனிடம் சென்று, அவன் உரைத்ததை இரண்டு மூன்று உட்பிரிவுகளை மட்டுமே கேட்டு, அவரவர்கள் புராணம் செய்தனர். நான்முகனாகிய அவனும், ச்வேதாச்வதர உபநிஷத் – யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம் யோவை வேதாம்ச்ச ப்ரஹினோதி தஸ்மை – முதலில் நான்முகனைப் படைத்தான்; அந்த நான்முகன் மூலமாக வேதத்தைப் படைத்தான் -என்பதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வரனால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டவனாக, அவனால் ஞானத்தை அடைந்தவனாக உள்ளான்; ஆனாலும், ஸ்ரீவிபு. (1-2-10) - ப்ருஷ்ட: ப்ரோவாச பகவாந் அப்ஜயோநி: பிதாமஹ: - பகவானுடைய உந்தித்தாமரையில் பிறந்த

நான்முகன் கூறினான் - என்பதற்கு ஏற்ப, ரிஷிகளுக்கு அவன் உபதேசித்த போது, “நான் குணங்களுக்கு வசப்பட்டவன் ஆவேன். தமோகுணம் மேலோங்கியபோதும், ரஜோகுணம் மேலோங்கியபோதும் நான் கூறியவற்றை விடுங்கள். ஸத்வகுணம் மேலோங்கியபோது நான் கூறியவற்றை மட்டும் எடுத்துக்கொள்ளுங்கள்” என்றான் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் – இனி, “அக்நேச்சிவஸ்ய மாஹாத்மயம் தாமஸேஷு ப்ரகீர்த்யதே | ராஜஸேஷு ச மாஹாத்மயம் அதிகம் ப்ரஹ்மணோ விது: ஸாத்நீகேஷ்வதகல்பேஷு மாஹாத்மயமதிகம் ஹரே” என்னா நின்றதிறே; ஆகையாலே, குணபேதங்களாலே புருஷ பேதங்களைக் கொண்டு அவ்வழியாலே புராணபேதம் கொள்ளலாயிருந்தது. ஆகையாலே, ஸாத்நீக புராணங்களாலே உபநாமஹிதமான வேதம் ப்ரமாணமாக வேண்டியிருந்தது. அந்த வேதத்துக்கு குணத்ரயங்களால் வரும் தோஷம் இல்லையெய்யாகிலும், ஸவிபூதிகளான ஸர்வேச்வரனை உபபாதிக்கப் போந்ததாகையாலே, “த்ரைகுண்ய விஷயாவேதா:” என்கிறபடியே, குணத்ரயங்களுக்கும் ஆச்ரயபூதரான சேதநரை விஷயமாகவுடைத்தாய், அவர்களுக்கு ஹிதம் சொல்லப் போந்ததாகையாலே அவர்களுடைய குணாநுகுணமாக ஹிதம் சொல்லுமது உண்டாயிருக்குமதுக்கும்.

விளக்கம் - அடுத்து , ஸத்வகுணம் மேலோங்கி நின்றபோது கூறப்பட்டவை எவை என்று கூறுகிறார். மத்ஸ்யபுராணம் - அக்நேச்சிவஸ்ய மாஹாத்மயம் தாமஸேஷு ப்ரகீர்த்யதே | ராஜஸேஷு ச மாஹாத்மயம் அதிகம் ப்ரஹ்மணோ விது: ஸாத்நீகேஷ்வத கல்பேஷு மாஹாத்மயம் அதிகம் ஹரே - தாமஸ கல்பங்களில் அக்னி மற்றும் சிவன் ஆகியோருடைய மாஹாத்மயம் கூறப்படுகிறது. ஸத்வ கல்பங்களில் ஸ்ரீஹரியின் மாஹாத்மயம் கூறப்படுகிறது - என்பது காண்க. எனவே குணங்களில் உள்ள வேறுபாடுகள் காரணமாக புருஷர்களில் வேறுபாடு அறியப்பட்டு, அதன் மூலம் புராணங்களில் உள்ள வேறுபாடுகள் அறியப்படுகின்றன. எனவே ஸாத்நீக புராணங்கள் மூலம் விளக்கப்பட்ட பேதமானது ப்ரமாணமாக உள்ளது. வேதங்களுக்கு, மூன்று குணங்களால் ஏற்படவல்ல தோஷங்கள் ஏதும் இல்லை; ஆயினும் இரண்டு விபூதிகளைக் கொண்ட ஸர்வேச்வரன் குறித்து அவை விரிவாக எடுத்துரைப்பதால், கீதை (2-45)

- த்ரைகுண்ய விஷயாவேதா: - மூன்று குணங்களைக் கொண்டு பலவற்றையும் விஷயமாக உள்ள வேதம் - என்பதற்கு ஏற்ப, மூன்று குணங்களுக்கும் இருப்பிடமாக உள்ள சேதநர்களை விஷயமாகக் கொண்டதாகவும், அவர்களுக்கு ஏற்ற நன்மையைக் கூறியபடி உள்ளதாலும், அவர்களுடைய குணங்களுக்கு ஏற்றபடியாக நன்மையை உரைத்தல் என்பதற்காகவும் உண்டாகியுள்ள வேதத்திற்கும் ப்ரமாணமாக உள்ள தன்மை காணப்படுகிறது.

வ்யாக்யானம் - அது அங்ஙன் சொல்லிற்றேயாகிலும் “யாவாநர்த்த உதபாநே ஸர்வதஸ் ஸம்ப்லுதோதகே | தாவாந் ஸர்வேஷு வேதேஷு ப்ராஹ்மணஸ்ய விஜாநத:” என்கிறபடியே ஆறு பெருகியோடா நின்றால், தாபார்த்தனானவன் தன் விடாய் தீருகைக்கு வேண்டுவது உபஜீவிக்குமத்தனையல்லது, ஆற்றுநீரை அடங்கவற்றுவிக்க வேணுமென்னும் நிர்ப்பந்தமில்லையிறே. அப்படியே முழுஷுவானவன் இவற்றில் தனக்கு உபாதேயமான அம்சத்தையிறே க்ரஹிப்பது. இனி இந்த வேதந்தான் பூர்வபாகம் என்றும் உத்தரப்பாகம் என்றும் இரண்டு வழியாலே பிரிவுண்ணக் கடவதாய், அதில் பூர்வபாகமானது ஆராதந வேஷத்தைச் சொல்லியும் ஸ்வர்க்காதி புருஷார்த்தங்களையும் தத் ஸாதநாதிகளையுஞ் சொல்லியும், அவற்றிலே நின்று பரக்குமதாயிருக்கும்; இனி, உத்தரபாகமானது ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வரூப ரூப குணங்களைப் பரக்க நின்று உபபாதிக்கும்.

விளக்கம் - வேதமானது அவரவர்கள் குணத்திற்கு ஏற்ப நன்மையைக் கூறுகிறது என்று இருந்தாலும், கீதை (2-46) - யாவாநர்த்த உதபாநே ஸர்வதஸ் ஸம்ப்லுதோதகே | தாவாந் ஸர்வேஷு வேதேஷு ப்ராஹ்மணஸ்ய விஜாநத: - அனைத்து பகுதிகளிலும் நீர் நிரம்பிய நிலையில், சிறியஒரு நீர் நிலை மூலம் எந்தப் பயனும் இல்லை; இதனைப் போன்று, ப்ரஹ்மத்தை அறிந்த அந்தணனுக்கு வேதங்களால் எந்தப் பயனும் இல்லை - என்பதற்கு ஏற்ப, ஆறு ஒன்று பெருகி ஓடும்போது, மிகுந்த தாகம் கொண்ட ஒருவன் தனது தாகம் தீர்ந்து தான் பிழைத்துக் கொள்ளத் தேவையான அளவு நீரை மட்டுமே எடுத்துக்கொள்வான் அல்லாமல், ஆற்றுநீர் முழுவதும் வற்றும்படியாகப் பருகவேண்டும் என்பது இல்லை அல்லவோ? அது போன்று, மோஷுத்தில் விருப்பம் கொண்ட ஒருவன், வேதங்களில் தனக்கு வேண்டிய பகுதியை மட்டுமே எடுத்துக்கொள்வான்.

இத்தகைய வேதமானது பூர்வபாகம் மற்றும் உத்தரபாகம் என இரண்டாகப் பிரிக்கப்பட்டது. பூர்வபாகமானது ஆராதனத்தின் தன்மை, ஸ்வர்கம் முதலான புருஷார்த்தங்கள், அவற்றை அடையும் வழிகள் ஆகியவற்றைக் கூறுவதாக உள்ளது. உத்தரபாகமானது ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வரூபம், ரூபம் மற்றும் குணங்களை விரிவாக உரைப்பதாக உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - இனி, உபாஸ்ய வஸ்து எது? என்றால், ஜகஜ்ஜந்மாதி காரணமென்று காரணவாக்யங்கள் ஒருங்கவிட்டுவைத்தன. எங்ஙனெயென்னில், “யதோ வா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே | யேந ஜாதாநி ஜீவந்தி | யத் ப்ரயந்த்யபி ஸம்விசந்தி | தத் விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ | தத் ப்ரஹ்ம” என்று கொண்டு, அல்லாத தத்தவங்களுக்கு அந்யேயதை முன்னாக, ஜகத்காரண வஸ்துவுக்கு த்யேயதையை விதித்துக் கொண்டு நின்றது; “காரணந்து த்யேய:” என்னக்கடவதிறே. அந்த த்யேய வஸ்து தன்னை, “ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத்” என்று ஸச்சபத்தாலே சொல்லி, சாகாந்தரத்திலே நின்று, “ஆத்மாவா இதமேகமேவாக்ர ஆஸீத்” என்று ஆத்ம சபத்தாலே சொல்லி, அதுவும் பலவிடங்களிலே ஒட்டிக்கொள்ளலாயிருக்கையாலே, “ப்ரஹ்ம வா இதம் ஏகமேவ அக்ர ஆஸீத்” என்று ப்ரஹ்ம சபத்தாலே சொல்லி, அந்த ப்ரஹ்ம சபத்தானும் அநேக தத்தவங்களை வசிக்குமாகையாலே, “ஏகோஹவை நாராயண ஆஸீத்” என்று நாராயண சப்த வாச்யனாகச் சொல்லி நின்றது.

விளக்கம் - அடுத்து, உபாஸிக்கத்தக்க வஸ்துவானது எது என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். “எந்த ஒன்று இந்த ஜகத்தின் உற்பத்தி முதலானவற்றுக்குக் காரணமாக உள்ளதோ அதுவே ஆகும்”, என்று உபநிஷத்தில் உள்ள ஜகத்காரணம் குறித்த வாக்கியங்கள் ஒன்றாக உரைத்தன. எப்படி? தைத்திரீயத்தில் - தை. (3-1-1) - யதோ வா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே | யேந ஜாதாநி ஜீவந்தி | யத் ப்ரயந்த்யபி ஸம்விசந்தி | தத் விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ தத் ப்ரஹ்ம - யாரிடமிருந்து அனைத்தும் பிறந்தனவோ, பிறந்த பின்னர் யாரிடம் வசிக்கின்றனவோ, யாரிடம் சென்று லயிக்கின்றனவோ, அவனையே அறிய விரும்புவாயாக, அதுவே ப்ரஹ்மம் - என்பதாக உரைத்து, மற்ற தத்தவங்களுக்கு த்யானிக்கத்தக்க பொருளாக உள்ள தகுதி இல்லை என்று கூறுவதற்கு முன்பு, ஜகத் காரண வஸ்துவிற்கு மட்டுமே

த்யானிக்கத்தக்க வஸ்துவாக உள்ள தன்மை இருப்பதை விதித்தது. அதர்வசிகையில் - காரணந்து த்யேய: - காரணப்பொருளே த்யானிக்கத்தக்கது - என்று கூறப்பட்டது. த்யானிக்கத்தக்கதாக உள்ள அந்த வஸ்துவை சாந். (6-2-1) - ஸத் ஏவ ஸோம்ய இதம் அக்ர ஆஸீத் ஏகம் ஏவ அத்விதீயம் - குழந்தாய்! இந்த உலகமானது ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பு ஸத் என்ற ஒன்றாக மட்டுமே இருந்தது - என்பதாக ஸத் என்று பதம் மூலம் கூறி, வேறு ஒரு சாகையில் ஐதரேய உபநிஷத்தில் - ஆத்மாவா இதம் ஏகம் ஏவ அக்ர ஆஸீத் - தொடக்கத்தில் இந்த ஆத்மா மட்டுமே இருந்தது - என்று ஆத்மா என்னும் பதத்தால் கூறி, அத்தகைய ஆத்மா என்ற சொல்லானது ஜீவாத்மா மற்றும் பரமாத்மா என பலவிதமாக அமைகின்றது என்பதால், ப்ருஹத் உபநிஷத்தில் - ப்ரஹ்ம வா இதம் ஏகமேவ அக்ர ஆஸீத் - தொடக்கத்தில் அந்த ப்ரஹ்மம் மட்டுமே இருந்தது - என ப்ரஹ்மம் என்னும் பதம் மூலம் கூறப்பட்டது. ஆனால் ப்ரஹ்மம் என்ற பதமும் பலவிதமான பொருள்களைக் கூறுவதால், மஹோபநிஷத்தில் - ஏகோஹவை நாராயண ஆஸீத் - என “நாராயணன்” என்ற சொல்லிற்கான பொருளாகக் கூறப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - ஆனால், பின்னை, “நஸந் நசாஸ்சிவ ஏவ கேவல” என்றும், “சம்புராகாச மத்யே த்யேய:” என்றும் ருத்ராதிகளுக்குக் காரணத்வமும் த்யேயதையும் விதியாநின்றதே; அவை செய்வதென் என்னில், அவர்களை உத்தேசித்துச் சொல்லிற்றேயாகிலும், சுத்தி குண யோகத்தாலும், ஸுக ப்ரதத்வத்தாலும், அவையும் விசேஷ்யமான நாராயண சப்த வாச்யன் பக்கலிலே சென்று சேரும். சம்பு சிவாதி சப்தங்களை நாராயண சப்த வாச்யனுக்கு விசேஷணமாக்கி யோஜித்தவோபாதி, இந்நாராயண சப்தத்தை சம்பு சிவாதி சப்த வாச்யனானவனுக்கு விசேஷணமாக்கினாலோ? என்னில், குணயோகத்தாலே அவற்றை இங்கே சேர்க்கலாம்; இது யோகரூபியாகையாலே, வ்யக்த்யந்தரத்தில் சேர்க்கவொண்ணாது.

விளக்கம் - நாராயணனே காரணவஸ்துவும், த்யானிக்கத்தக்க வஸ்துவும் ஆகிறான் என்னும்போது, ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் - நஸத் ந ச அஸத் சிவ ஏவ கேவல - ஸத்தும் இல்லை, அஸத்தும் இல்லை, சிவன் மட்டும் இருந்தான் - என்றும், ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் - சம்பு: ஆகாச மத்யே த்யேய: - ஆகாசத்தின் நடுவில் சிவன் உள்ளதாக த்யானிக்கத்தக்கவன் - என்றும் உள்ள வாக்கியங்களில், ருத்ரன்

முதலானவர்களுக்குக் காரணப்பொருளாக உள்ள தன்மை மற்றும் த்யானிக்கத்தக்க பொருளாக உள்ள தன்மை கூறப்பட்டது; அது எப்படி? அந்த வாக்கியங்களில் அவர்கள் கூறப்பட்டாலும் “அனைவருக்கும் தூய்மை அளிப்பவன், அனைவருக்கும் சுகம் அளிப்பவன்” என்பது போன்று காரணங்களால், அவர்களைக் குறிக்கும் அந்தச் சொற்களும், அவற்றால் உணர்த்தப்படும் “நாராயண” என்ற சொல்லால் கூறப்படுபவனையே சென்றடையும். ஆனால், “சம்பு, சிவன்” முதலான சொற்கள், “நாராயண” என்னும் சொல்லால் கூறப்படுபவனையே குறிக்கும் என்று கூறுவது போன்று, “நாராயண” என்னும் சொல்லானது, “சம்பு, சிவன்” என்ற சொற்களால் கூறப்படுபவனைக் குறிப்பதாகவும் கொள்ளலாம் அல்லவோ என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். “சுத்தி குணம் கொண்டவன், இன்பம் அளிப்பவன்” என்பது போன்ற காரணங்களால், “சம்பு, சிவன்” முதலான சொற்களை நாராயணனுடன் சேர்க்கலாம்; ஆனால் “நாராயணன்” என்பது, காரண இடுகுறிப்பெயர் என்பதால் “சம்பு, சிவன்” என்னும் சொற்களுடன் நாராயணனைச் சேர்க்க இயலாது.

வ்யாக்யானம் - சிலர்க்கே நாமதேயமாய் வ்யவஸ்த்திதமாயிருக்கிறவற்றை வேறே சிலர் பக்கலிலே கொடு போய்ச் சேர்க்கும்படியெங்ஙனே? என்னில், இந்தப் ப்ராணாகாச சப்தங்களானவை, அவ்வோரளவில் பர்யவஸியாதே, ஸாக்ஷாத் வாச்யத்திலே சென்று பர்யவஸியா நின்றதிறே. இப்போது இந்திரன் என்றால், இச்சப்தம் இவ்வாக்கனான இந்திரனிலன்றியே ஸர்வேச்வரன் பக்கலிலே பர்யவஸிக்கிறாப் போலேயும், ப்ராண சப்தம் பஞ்சவ்ருத்தி ப்ராணங்களிலன்றிக்கே ப்ராணபூதனானவன் பக்கலிலே வர்த்திக்கிறாப் போலேயும், ஆகாச சப்தம் பூதாகாச மாத்ரத்திலன்றிக்கே அவனளவும் காட்டுகிறாப்போலேயும், சம்புசிவாதி சப்தங்களும் ஸர்வேச்வரன் பக்கலிலே பர்யவஸித்தல்லது இராது. இனித்தான் ப்ரகார வாசி சப்தங்கள் ப்ரகாரி பர்யந்த ஸ்வார்த்தாபிதாநம் பண்ணக் கடவதாகையாலும், ப்ரகாரியானவன் பக்கலிலே பர்யவஸித்தன்றி நில்லாது.

விளக்கம் - ஆனால் “சிவன், சம்பு” முதலான பெயர்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட வஸ்துவையே குறிப்பதாகும்; இவ்விதம் அவருக்கே உள்ள பெயரை மற்றொரு வஸ்துவிற்குக் கூறுவது எப்படி என்பதற்குச் சமாதானம் கூறுகிறார். இந்த்ரன்,

ப்ராணன் மற்றும் ஆகாசம் போன்ற பெயர்கள் அந்தந்த வஸ்துக்களைக் குறிப்பதுடன் மட்டும் நிற்காமல், ஸர்வேச்வரன் அளவில் சென்று முடிகிறது. ப்ராணன் என்பது ஐந்து ப்ராணன்களைக் குறிப்பதுடன் மட்டுமே நிற்காமல், ப்ராணனாக உள்ள ஸர்வேச்வரன் அளவில் செல்கிறது. ஆகாசம் என்பது பஞ்சபூத ஆகாசம் மட்டும் அல்லாமல், அவனையும் குறிக்கிறது. இது போன்று சம்பு, சிவன் என்னும் சொற்கள், ஸர்வேச்வரன் குறித்து உரைப்பது அல்லாமல் நிற்காது. சரி; சம்பு மற்றும் சிவன் போன்ற சொற்கள், காரணப்பொருள் விஷயமாக ஸர்வேச்வரனைக் குறிப்பதாக இருக்கலாம்; ஆனால் உமாபதி போன்ற சொற்கள் எப்படி விளக்கப்படுகின்றன? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். சரீரத்தைக் குறிக்கும் சொற்கள், சரீரத்தை உடையவன் முடிய சென்று தங்களுடைய பொருளை உணர்த்தக்கூடியவை என்பதாலும், சரீரத்தைக் கொண்டவனாகிய அவன் அளவில் சென்று மட்டுமே முடியும் என்பதாலும் ஆகும் .

வ்யாக்யானம் - இனி, “ததோயதுத்தரதரம்” என்று கொண்டு சொல்லுகிறவிடத்திற் செய்வதென்? என்னில், கீழே ஸர்வேச்வரனைப் புருஷ சப்தவாச்யனாகச் சொல்லி, இனி “உத்தரதரம்” என்னும்போது புருஷோத்தமனென்றதாமத்தனை. அதுக்கு அடியேன்? என்னில், “யஸ்மாத் பரம் நாபரமஸ்தி கிஞ்சித்” என்று ஒதி வைத்து, “அதுக்கு மேலே யொன்றுண்டு காண்” என்னும்போது, அஜ்ஞனாய்ச் சொல்லுமத்தனை; முதலிலே ஓதாதவன் வார்த்தையாமத்தனை.

விளக்கம் - அடுத்து, “ ததோயத் உத்தரதரம் – அவனை விட மேலான சிவன்” என்பதன் விளக்கம் என்ன என்பதைக் கூறுகிறார். ஸர்வேச்வரனை “புருஷன்” என்ற சொல்லால் கூறப்படுபவனாக உரைத்து, “உத்தர தரம் - அவனை விட உயர்ந்த” என்பதற்கு “அனைத்து புருஷர்களை விட உயர்ந்த” என்பதாகப் பொருள் கொள்ளவேண்டும். இவ்விதம் எவ்வாறு கூறலாம்? யஸ்மாத் பரம் நாபரமஸ்தி கிஞ்சித் - எந்த ஒரு உயர்ந்த வஸ்துவிற்கு ஒப்பானதும், உயர்ந்ததும் ஆகிய வேறு ஒன்று இல்லையோ - என்று கூறி, “அதற்கும் மேலே ஒன்று உள்ளது” என்று உரைக்கும்போது, அவ்விதம் கூறுபவனை அறிவற்றவனாகவே உரைப்பார்கள்; அதாவது அவன் முதல் வாக்கியத்தைப் படிக்காமல் பொருள் கொள்பவன் என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - “தஸ்மிந் யதந்தஸ்த்துபாஸிதவ்யம்” என்கிறது, வேறொன்று உபாஸ்யமென்கிறதல்ல; அவன் தன்னோபாதி அவன் குணங்களும் உபாஸ்யமென்றது. இனித்தான், ஜகத்காரண வஸ்துவாய்க் கொண்டு உபாஸ்யமாவது என்றுமொக்க உண்டாக வேணுமிறே; அதில் ஸம்ஹாரத்தில் “ஏகோஹவை நாராயண ஆஸீத்” என்று நாராயண சப்த வாச்யனொருவனுமே உளனாகச் சொல்லி, “நப்ரஹ்மாநேசாந:” என்று அவர்களை இல்லையாகச் சொல்லிற்றிறே. இனி, அல்லாதாரில் அவர்களுக்கு ஓர் உத்கர்ஷமுண்டோ என்று சங்கியாமைக்கு, “நேமே த்யாவா ப்ருதிவீ நநக்ஷத்ராணி” என்று அவற்றோடொக்க இவர்களையும் ஸமாநாதிகரித்துவிடுகிறது. ஸ்ருஷ்டியிலும், “நன்மைப் புனல் பண்ணி நான்முகனைப் பண்ணி” என்று ஒருநீராக ஸமாநாதிகரித்திறே கிடக்கிறது.

விளக்கம் - அடுத்து, “தஸ்மிந் யத் அந்த: உபாஸிதவ்யம் - அதற்குள் இருக்கின்ற வஸ்துவானது உபாஸிக்கத்தக்கது” என்று கூறப்பட்டதன் விளக்கம் என்ன? இங்கு வேறு ஒரு வஸ்து கூறப்படவில்லை; அவனுள் இருக்கின்ற குணங்களே இவ்விதம் உபாஸிக்கத்தக்கவையாகக் கூறப்பட்டன. “ஜகத்காரணமாக உள்ள வஸ்துவானது, அனைத்து காலங்களிலும் ஒரே போன்று இருத்தல் வேண்டும் அல்லவோ?”, என்ற சந்தேகத்திற்குச் சமாதானம் கூறுகிறார். ஏகோஹவை நாராயண ஆஸீத் - தொடக்கத்தில் நாராயணன் மட்டுமே இருந்தான் - என்று, “நாராயணன்” என்னும் சொல்லால் கூறப்பட்டவன் மட்டுமே இருந்ததாக உரைத்து; நப்ரஹ்ம ந ஈசாந: - நான்முகனும் இல்லை, சிவனும் இல்லை - என அவர்களை “இல்லை” என்று கூறியது. அடுத்து, மற்ற தேவதைகளைக் காட்டிலும் நான்முகன் போன்றவர்களுக்கு உயர்த்தி உள்ளதோ என்பதற்கு விடை அலிக்கிறார். நேமே த்யாவா ப்ருதிவீ நநக்ஷத்ராணி - ஆகாசமும் இல்லை, பூமியும் இல்லை, நக்ஷத்ரமும் இல்லை - என்ற பட்டியலில் அவர்களுடன் இவர்களையும் ஒரே வேற்றுமையில் கூறியது காண்க. ஸ்ருஷ்டியிலும், திருவாய்மொழி (7-5-4) - நன்மைப் புனல் பண்ணி நான்முகனைப் பண்ணி - என்பதாக நான்முகனை ஒரே வேற்றுமையில் கூறினார்.

வ்யாக்யானம் – ஆக, இப்படிகளாலே இதர தேவதைகள் பக்கலுண்டான பரத்வ சங்கையையறுத்து, ஸர்வஸ்மாத்த்பரனாய் ஸர்வஸ்ரஷ்டாவாய் ஸமஸ்த கல்யாணகுணாத்மகனாய் ஸர்வரக்ஷகனாய் ஸர்வாந்தர்யாமியாய் நாராயண சப்த வாச்யனான ஸர்வேச்வரன், தன் பெருமைகளெல்லாவற்றோடுங் கூடக் கண்ணுக்கு விஷயமாம்படி திருநகரியிலே வந்து ஸந்நிஹிதனானான்; அவனை ஆச்ரயித்து எல்லாரும் க்ருதார்த்தராய்ப் போங்கோள் என்று அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - இப்படியாக பல விதங்களில், மற்ற தேவதைகளுக்குப் பரத்வம் உள்ளதாஎன்ற சந்தேகத்தை விலக்கி; அனைத்து ஆத்மாக்களிலும் உயர்ந்தவனும், அனைத்தையும் படைப்பவனும், அனைத்து கல்யாண குணங்களையும் கொண்டவனும், அனைத்தையும் காப்பவனும், அனைத்திற்கும் அந்தர்யாமியாக உள்ளவனும், நாராயணன் என்னும் பதத்தால் கூறப்படுபவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரன், தனது அனைத்து பெருமைகளையும் கண்களால் காணும்படியாகத் திருநகரியில் வந்து அருகில் நின்றான். அவனை அண்டி நின்று, அனைத்து பயன்களையும் பெற்றவர்கள் ஆவீர்களாக என்று அருளிச்செய்கிறார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

ஸ்தோத்ர ரத்னம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை

அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி - 37)

வ்யாக்யானம் - (பரம ஸத்த்வ ஸமாச்சரய: க:) “பரம” சப்தத்தாலே ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களையும், அத்தோடு ஸமபிவ்யாஹ்ருதமான ஸத்வத்தையும் வ்யாவர்த்திக்கிறது. சுத்த ஸத்வத்துக்கு ஆச்சரயமான விக்ரஹாதிகளை உடையவன் ஆர்? “மஹாந் ப்ரபுர்வை புருஷ: ஸத்த்வஸ்யைஷ ப்ரவர்த்தக:”, “ஆதித்யவர்ணம் தமஸ: பரஸ்தாத்” இதி. (க: புண்டரீகநயந:) ஸ்வாநுபவாநந்த த்ருப்தியாலும், ஆச்சரிதார்த்தமான நீர்மைகளுக்கு ப்ரகாசகமாயும், ஸர்வேச்வரத்வ ஸூசகமான திருக்கண்களை உடையவன் ஆர்? “தஸ்ய யதா புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ”, “மஹாவராஹ: ஸ்புட பத்மலோசந:”, “ஜிதந்தே புண்டரீகாசக்ஷ”, “தாயாய் அளிக்கின்ற தண்டாமரைக் கண்ணா”. (புருஷோத்தம: க:) உன்னையொழிய புருஷாணாம் உத்க்ருஷ்டமராய் இருக்கிறார் ஆர்? “யஸ்மாத் க்ஷரமதீதோஹம்” இத்யாரப்ய, “அதோஸ்மி லோகே வேதே ச ப்ரதித: புருஷோத்தம:” என்று ஆப்தரான தேவரீரே அருளிச் செய்திலீரோ? (கஸ்யாயுதேத்யாதி) விசித்ரசிதசித் ப்ரவிபாக வ்ருத்தம் விச்வம் கஸ்யாயுதாயுதசதைக கலாம்சகாம்சே? சிதசித் விபாகத்தாலும் வர்த்திக்கிற இந்த ஜகத் விசித்ரமாய்க் கொண்டு ஆருடைய ஸங்கல்பா சத ஸஹஸ்ராயுதைக தேசத்தில் வர்த்திக்கிறது? விசித்ரமான அசித்தாவது அத்யந்தம் பின்னமான ஆகாசாதிகள். சேதந வைசித்ரயமாகிறது கர்மத்தால் வந்த சதுர்வித சரீரங்களும், தத் போக்யாதிகளும். அம்மென்று காலோபாதிகம்; அல்பார்த்தத்திலே. “பாதோஸ்ய விச்வாபூதாநி”, “யஸ்யாயுதாயுதாம்சாம்சே”, “மேரோரிவாணூர் யஸ்யைதத்”, “இதம் க்ருத்ஸநம் ஏகாம்சே ஸ்திதோ ஜகத்” இத்யாதி.

விளக்கம் - (பரம ஸத்த்வ ஸமாச்சரய: க:) - “பரம” என்ற பதம் மூலம், ரஜஸ் மற்றும் தமஸ் ஆகியவற்றையும், அதனுடன் சேர்த்துக் கூறப்பட்டதான ஸத்த்வத்தையும் வேறுபடுத்துகிறார். சுத்தஸத்த்வத்தின் இருப்பிடமான திருமேனியைக் கொண்டவன் யார்? ச்வே. (3-12) – மஹாந் ப்ரபுர்வை புருஷ: ஸத்த்வஸ்யைஷ ப்ரவர்த்தக: - மோக்ஷ பலனை அளிப்பவன் இவனே ஆவான். சுத்தஸத்த்வத்தின் ப்ரவர்த்தகன் இவனே ஆவான் - என்றும், புருஷஸூக்தம் - ஆதித்யவர்ணம் தமஸ: பரஸ்தாத் - சூரியன் போன்று ஒளிர்வனும், இருளுக்கு அப்பால் உள்ளவனும் - என்றும் கூறப்பட்டது. (க: புண்டரீகநயந:) - தனது அனுபவம் மூலம் ஆனந்தத்தை மனநிறைவுடன் அளிப்பதும், அடியார்களுக்கான நீர்மை போன்றவற்றை வெளிப்படுத்துவதும், ஸர்வேச்வரனாக உள்ள தன்மையை மறைமுகமாக உணர்த்துவதும் ஆகிய திருக்கண்களைக் கொண்டவன் யார்? சாந். (1-6) - தஸ்ய யதா புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ - தாமரை போன்று திருக்கண்கள் - என்றும், ஸ்ரீவிபு. (1-4-26) - மஹாவராஹ: ஸ்புட பத்மலோசந: - மஹாவராஹனாக உள்ள பகவான், தாமரை போன்ற திருக்கண்கள் கொண்டவனாக - என்றும், ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரம் (1) - ஜிதந்தே புண்டரீகாக்ஷ - என்றும், பெரியதிருமொழி (7-7-9) - தாயாய் அளிக்கின்ற தண்டாமரைக் கண்ணா - என்றும் கூறியது காண்க. (புருஷோத்தம: க:) - புருஷனாக உள்ளவர்களில் நீ அல்லாமல் உயர்த்தியை உடையவர்கள் வேறு யார் உள்ளனர்? கீதை (15-18) - யஸ்மாத் க்ஷரமதீதோஹம் - அழியக்கூடிய இந்த ஜட வர்க்கத்திற்கு அப்பாற்பட்டவனாக - என்று தொடங்கி, கீதை (15-18) - அதோஸ்மி லோகே வேதே ச ப்ரதித: புருஷோத்தம: - இந்த லோகத்திலும் வேதத்திலும் நான் புருஷோத்தமன் எனப்படுகிறேன் - என்று, நம்பத்தகுந்தவனாகிய நீயே அருளிச்செய்தாய் அல்லவோ? (கஸ்ய அயுத இத்யாதி) - சித் மற்றும் அசித் என்பது போன்று வேறுபாடுகளால் வாழ்ந்தபடி உள்ள இந்த ஜகத்தானது, யாருடைய ஸங்கல்பத்தின் நூறு கோடியில் ஒரு பகுதியால் மட்டுமே வாழ்கிறது? “விசித்ரமான அசித்” என்றால், தொடக்கம் முதல் இறுதிவரை வேறுபாடுகள் கொண்ட ஆகாசம் போன்றவைகள் ஆகும். சேதநர்களில் உள்ள ஏற்றத்தாழ்வுகள் என்பவை, கர்மங்கள் காரணமாக வந்ததான தேவர்கள் முதலான நான்குவிதமான சரீரங்கள், அவை அனுபவிக்கின்ற இன்பங்கள் ஆகும். அம்சம் என்பது காலம் போன்றவை. புருஷஸூக்தம் (13) - பாதோஸ்ய விச்வாபூதாநி -

அனைத்து விபூதிகளும் கால் பாகம் - என்றும், ஸ்ரீவிபு. (1-9-53) - யஸ்யாயுதாயுதாம்சாம்சே - யாருடைய அம்சத்தில் - என்றும், மேரோரிவாணூர் யஸ்யைதத் இவை அனைத்தும் யாருக்கு, மேருவின் முன்பு அணு என உள்ளனவோ - என்றும், கீதை (10-42) – இதம் க்ருத்ஸநம் ஏகாம்சே ஸ்திதோ ஜகத் – எனது ஒரு அம்சத்தினால் தாங்குகிறேன் – என்றும் கூறியது காண்க.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்